

FIETSCLUB LEDIG ERF

voor regenrijders
en zonfietsers

zomer 2010

In dit nummer:

De Seizoensopening

De Giro & De Tour

Kasseien en regen

Morzine en nog meer regen

Rotonde op Achterdijk

Toekomst fietsclub

Raadselachtige poster

Fashion & Attraction

Tranfers

En weer nieuw wielertalent:

Het tweede talent van Anemarie en Rodrick

Het tweede talent van Jolanda en Edwin

De kunst van het kassei rijden

Hoe het wel moet en hoe het niet moet

Giro Fietspeloton

Herkennen van fietsonderdelen

Nr. 20: pedaal links

Foto voorkant: Joost van Waert, Foto's opening: Caroline Buis

Foto's achterkant: Robert van Willigenburg, Joost van Waert, Dante Killian, Otte Boom

BULLETIN ZOMER 2010

Clubblad van de Fietsclub Ledig Erf

Jaargang 16, Nummer 2

Bulletin zomer 2010: inhoud en colofon	3
Redactioneel, Bestuursmededeling, Transfers Ledig Erf dames	4
Opening fietssseizoen	5
Laatste rechte lijn in gevaar	8
Una bella giornata con il Giro	10
Giro taal, Engelse ziekte	12
Bollentocht	13
Drank in de man, verstand in de kan	14
Bikkellijst	17
Interview: Janine Mariën	18
Sneeuw, hagel en nog meer regen	22
Chapeau op de Joux Plane	26
Le grand départ à Rotterdam	27
Klaar voor een Electro-Tour de France?	28
Harry's handige fietstips: Fiets kopen? Maar dan!	30
Inschrijfgeling Parijs-Brest-Parijs, Ode aan Joeri	30
Literatuurrubriek: Van 'duivel in rok' tot 'koningin van de pedalen'	31
Bush Classic Henegouwen	32
Fashion & Attraction, Schurende schakels	34
Open Oog	35

Colofon

Bestuur

Michiel Galama	06-21277653	voorzitter
Bert Coenen	030 - 2891110	penningmeester
Mini Kalivianakis	030 - 2891110	lid
Vacature		lid

Redactie: Patricia Breshamer, Otte Boom, Jan Bultjes

Website: fietsclub.ledigerf.net

Webmaster & adreswijzigingen: Henk v. Lingen, henk@vanlingen.net

Vertrek: iedere zondag om 13.00 uur, vanaf café Ledig Erf.

Contributie: 15,- euro per jaar, over te maken op gironummer 766950,

t.n.v. Fietsclub Ledig Erf te Utrecht of contant te betalen aan de penningmeester.

Bijdragen voor het clubblad naar: clubblad@ledigerf.net

Elektronische uitgave: fietsclub.ledigerf.net (clubbladen)

REDACTIONEEL

Roze, geel of zwart met oranje. Langs de weg of op de fiets. Het was een mooi voorjaar voor wielierliefhebbers. De opkomst voor de klassieke voorjaarstochten van het Ledig Erf was als vanouds. Voor de routes gold dat niet altijd. Door een omleiding kon men helaas niet sprinten op het kopje van Bloemendaal. En volgens onze regionale verslaggever geldt dat binnenkort ook voor de Achterdijk.....

Voor de internationale wedstrijden werd geen strobreed in de weggelegd. Utrecht was in de ban van de Giro. Gelukkig was onze wielerkennis door de quiz tijdens de opening van het seizoen op niveau. We

weten waar de bidons over de weg vliegen en de wielierhelden kon je na afloop bij de touringcars bijna aanraken....
Wat een feest!

Verder in dit nummer het interview met Janine Mariën. Zij legt uit waarom voor haar fietsen maar bijzaak is. Wat volgens haar mensen met dezelfde passie bindt is gezelligheid. Lees het interview en stel jezelf de vraag: wat is – behalve de contributie- mijn bijdrage aan het Ledig Erf?

De redactie wenst iedereen veel zonnige kilo-meters.

Patricia

BESTUURSMEDEDELING

Het is nog niet zeker wanneer de tradionele tijdrit ter afsluiting van het fietsseizoen verreden zal worden. De tijdritcommissie is zich nog aan het beraden. De definitieve datum zal via de email en de website bekend worden gemaakt. Pas uw persoonlijk trainingsschema hierop aan.

TRANSFER LEDIG ERF DAMES

Martine en Suzan, twee van onze grootste vrouwelijke wielertalenten maken de overstap naar een andere fietsclub. Martine gaat rijden voor FC Trappist in Amsterdam. Er is niets bekend over eventuele transferbedragen. Een Ledigerf lid dat (toevallig) in Amsterdam woont en bovendien lid is van FC Trappist ontkent elke betrokkenheid bij deze overstap van Martine. Over de transfer van

Suzan naar een wielierclub in Arnhem is nog minder bekend. Hier tasten we geheel in het duister zeker wat betreft haar nieuwe ploeg en contract. Verschillende fietsclubs in Arnhem weigeren iedere vorm van commentaar. Er zijn echter geen aanwijzingen dat Martine en Suzan het Ledig Erf volledig de rug zullen toekeren. We verwachten hen gewoon elke zondag om 13:00 uur op het terras.

MIJN OUDERS FIETSTEN OOIT BIJ HET LEDIG ERF

OPENING FIETSSEIZOEN

Zondag 21 maart was het zover. De opening van het fietsseizoen 2010 bij het Ledig Erf. We mógen weer. Hieronder de impressie van ons Amsterdams clublid Alex Leenders.

De voorzitter en de leden

Het weer is vrij goed - zon en niet zo koud - maar zeker geen rokjesdag. Ik parkeer op de Westerkade, loop naar het Erf waar de eerste fietsers binnen zitten.

Er staat koffie in een grote kan. Het is weer smullen van het bananengebak. Deze keer geheel in het roze vanwege de Giro, die ook Utrecht aandoet. De

De quizmasters en de kandidaten

banken worden voor de groepsfoto in de zon geplaatst. Met wat gesleep en gesjor zit en staat iedereen gereed. Voorzitter Michiel spreekt lovende woorden en kondigt zijn aftreden aan voor volgend jaar. Niemand neemt dat laatste serieus.

De quiz begint met vragen over de Giro die Bert C. en Hans hebben

voorbereid. Helmpje op, helmpje af. Helaas mis ik op een haar na dat mooie roze shirt, dat nu naar Jan B. gaat.

Het typische Ledig Erf gevoel neemt bezit van me. Hoe vaak heb ik al op deze bank gestaan? Ik kijk om me heen. Fietsers die ik me herinner als jong en aantrekkelijk zijn in het echt ouder of grijs geworden. Het lijkt alsof er ieder jaar meer kinderen rondlopen. De groepsfoto wordt voorbereid, moeders nemen hun

Jong fietstalent nu al aanwezig bij de opening

De auteur in het middelpunt

kinderen op de arm. De club die ooit als een groepje eenzellige caféschakers begon, is op weg één grote familie te worden. Hoeveel clubleden zien hun fietsvrienden vaker dan hun eigen familie?

Vlak voor de start van het rondje wens ik enkele zwangere damesleden veel blijdschap toe met wat komen gaat. Is er sprake van een tweede geboortegolf binnen de club? Het kan niet uitblijven dat de genen van onze stoempers en sprinters bij elkaar opgeteld tot grote successen zullen leiden. Eens zullen we trots in een interview lezen: ‘... mijn vader en moeder fietsten ooit bij het Ledig Erf ...’.

Wielrennen heeft een truiencultuur

Eenmaal op de fiets voor het openingsrondje doe ik mijn best. De benen willen wel, ik rij zelfs even op kop, maar bij de Amerongse berg moet ik eraf. Mini stelt nog voor om me op te wachten, maar daar had niemand zin in. Geheel volgens de clubregels en zo is het goed.

De redactie verzorgde de winnaar en de rondemiss

Terug op het terras gaan de Weihestephaners in hoog tempo rond. Joost praat geanimeerd met drie jonge vrouwen in prachtige blauwe fietspakjes. De fiets-majorettes komen helemaal uit Nijmegen. Op het terras klinken de verhalen over toen en nu steeds luider. Grijphanden pakken pinda's die in beschuimde monden verdwijnen. Maar aan alles komt een eind. Ook deze

geslaagde dag verandert in een herinnering. Opgetekend in het verhaal, dat je nu leest. De zon verdwijnt achter de wolken, tijd om naar huis te gaan. Ik ben blij en dankbaar dat ik erbij was.

Alex Leenders

Van links naar rechts: Gijs, Aad, Corinne, Wim, Michiel, Ber, Joeri, Bart, Chris, Laurens, Frank, Almer, Monique, Joost, Alex, Peter, Patricia, Gerco, Jos, Henk, Marnix, Jeroen, Jan, Michiel, Jeroen, Bert, Hans, Jacob, Bas, Edwin, Pieter, Otte, Martine, Erik, Mini, Suzan, Harry, Bert, Peter, Loet, Andy, Jelle, Bas, Edi, Luut, Hans, Yara, Jolanda

LAATSTE RECHTE LIJN IN GEVAAR

Ons zondagparcours wordt bedreigd door verregaande plannen van de autolobby. De toch al zo drukke Achterdijk wordt volgend jaar gekruist door een nieuwe autoweg.

De gemeente Houten wil graag een tweede aansluiting op het snelwegnet. Toen het ooit zo rustieke dorp in 1994 werd aangewezen als Vinex-locatie kreeg het van het rijk een grote zak met geld voor een aansluiting op de autosnelweg A12. Dat geld werd vrolijk aan andere dingen besteed, maar nu de files dagelijks groeien is het oude plan weer uit de kast gehaald. Door het bouwen van vijfduizend woningen en een bedrijventerrein in het weidegebied onder Fort Vechten hoopt men de uitvalsweg

te financieren. De nieuwe weg komt evenwijdig aan de Rijsbruggerweg te liggen en sluit ter hoogte van station Bunnik aan op de A12. Het oorspronkelijke plan was om de Achterdijk te kruisen middels een viaduct, maar dat bleek “te duur”. Nu wordt het een zgn. turbo-rotonde, zo’n gevaarlijk geval met twee rijbanen met een verhoogde afscheiding daartussen.

Het is al met al een fraai staaltje van kortzichtigheid. Door te kiezen voor een rotonde opent men de mogelijkheid voor sluipverkeer via de Achterdijk. Daarbij zorgt de rotonde voor vertraging, is ze onveiligere dan een ongelijkvloerse kruising en zal ze over een paar jaar – wegens toegenomen verkeersdruk – waarschijnlijk toch vervangen moeten worden door een viaduct. Tel uit je winst!

De geprojecteerde nieuwe uitvalsweg

De gemeente Bunnik is fel tegen. Nóg meer lawaai, drukte en vervuiling, en

Weg met de bomen, weg met de sloten, vrije baan voor de auto!

aantasting van de groene zone aan de zuidoostkant van Utrecht. Omdat de weg er dankzij het Bunnikse verzet voorlopig niet kon komen heeft het Provinciebestuur het heft in handen genomen. Het is de eerste keer in de geschiedenis dat de provincie de Wet Ruimtelijke Ordening toepast om een dergelijk project door te drukken.

Geograaf John Jorna van de progressieve partij Perspectief 21 uit Bunnik: “Het is niet te geloven dat dit zomaar kan gebeuren, want de bezwaren tegen het gekozen

tracé zijn overduidelijk en de voordelen van alternatieven zijn opvallend. Leg die weg bijvoorbeeld langs de spoorlijn Utrecht - Den Bosch.”

Dat wordt straks dus voor ons in de remmen knijpen op twee kilometer van de eindsprint bij Fort Vechten. Als men in plaats van die rotonde nu eens een viaduct in de Achterdijk had gelegd, dan had dat tenminste ons slotparcours nog wat interessanter gemaakt.

Joost van Waert

In deze bocht - op 2 km van de finish - komt de turbo-rotonde

UNA BELLA GIORNATA CON IL GIRO

De Start

We starten vroeg deze etappe voor een goede positie. Ik heb vandaag goede benen en loods mijn ploeggenoten in een strakke formatie richting de eerste heuvels in deze etappe. We hebben de route en de verwachte doorkomsttijden goed bestudeerd. Jan heeft de strategie tevooren besproken: vier plekken moet mogelijk zijn. Ik hou de anderen uit de wind en weldra zijn we in Amerongen en kunnen we de benen weer stil houden.

Amerongen: ravitaillering. Een kleurige sliert komt in zicht na de eerste heuvels van de etappe en houdt de benen stil. Men krijgt hier een zakkie; wij nemen een bakkie (van het benzine station). We kijken om ons heen en spreken een wat oudere man: 89 hij fietst nog steeds! Petacchi is nog lang niet uitgesprint!

Te smalle Dijk voor een heel peloton

De Dijk

We laveren op de smalle weggetjes richting de Dijk. We willen snel door maar moeten steeds afremmen voor de vele toeschouwers. De nieuwe Giro shirts (gisteren voor het eerst in gereden) passen goed. Maar de wind gaat er dwars doorheen. Daar zien we andere Ledigerfers: het peloton familie Hitman en Mini&Bert en Christa op dikke banden. “Ze zitten op ons parcours” roept Laurens in een flits. Het is een hoop getoeter en geschreeuw en geroep. Er is sprake van een speciale aanbieding en Jan wil op de Dijk al met zijn voorwiel in de lucht gaan staan om een reclame auto aan te houden voor ‘die speciale Giro pakket aanbieding die we niet mogen missen’. Zwaaien met een tientje volstaat: dat wordt razendsnel via de zijruit gewisseld voor het Pretpakket: het handige giro rugtasje, een fraai roze T-shirt, polsbandje, raamsticker en wel vier koelkaststickers in de kleuren groen, wit, rood en roze. Het peloton laveert over de smalle dijk

Nr. 89, 58, .. en 52: toeschouwers in Amerongen in diverse leeftijden

en rijdt bijna over onze tenen heen. Er wordt afgeremd. Later hoor ik de Belgische reporter zeggen dat de formatie even achter de auto mag: “er is zeker iets gebeurd daar op die Dijk”.

*Het scoren van een Giro
Totaal Pakket*

De Uithof

We moeten nu vaart maken: de tijd dringt en Utrecht is nog ver. Mini&Bert, Christa vormen de kopgroep maar fietsen verschillen. Ik toets mijn verborgen knopje op het stuur ‘cruise control’ in: de fiets schiet weg maar ik raak mijn achtervolgers maar niet kwijt. Ik scheur door de bochten en waarschuw voor de verborgen stoepjes en paaltjes opdat niemand valt. Pas bij de Uithof weten we Mini & Bert en Christa van ons af te schudden. We zien het peloton in de Uithof door de bocht scheuren; sommigen nemen een stoepje en missen op een haar na een paaltje... Utrecht komt in zicht.

Renners nemen een stoepje in de Uithof

De Finish

We wringen ons door de haag toeschouwers om de slag niet te missen en daar is de finish. Handen omhoog: deze etappe dat zit er weer op. Lekker gereden!

L'Après Fiets

Vermoeid door zoveel emotie zoeken we die prachtige bussen op. We parkeren onze fiets tegen een Skoda met schitterende fietsen. *Helm past niet op hoed*

Achter de ramen zien we de mannen van Rabo, Astana en al die anderen die ongetwijfeld nu zich uitstrekken op een zachte bank voor die heerlijke massage handen. Anderen likken hun wonden omdat ze een ‘paaltje’ niet zagen. Wij strekken de benen en alleen een brede man aan de busdeur staat tussen ons en de echte mannen. Ik scoor nog zo’n Girohoed: past niet eens met een fietshelm.

Wat zijn ze mooi die kleurige bussen: Astana, Sky, Rabo, Katusha. Handig: onderin de bagageruimte staan de wasmachine en droger al klaar. En dan al die fonkelende carbon fietsen, nog nieuw aan het begin van de Giro. Dan geronk en veel diesel: de bussen gaan rijden en tijd voor wat de ‘echte renners’ moeten ontberen: een biertje op het terras van het Ledig Erf. Otto‘e Mezzo’

GIRO-TAAL

Leuk om te lezen hoe de inrichters van de Giro d'Italia hun best hebben gedaan om ook de Nederlandse toeschouwers op hun website te informeren.

Vanuit Amsterdam rijden de renners via *Leonen* (leone = leeuw) in een rechte lijn naar *Loodsrecht*. Via de pyramide van Austerlitz snellen ze via *Driesbergen* naar *Doom* en *Maasbergen*. In de *Kaapse Bossen* en het *Amenogse Bos* valt een Gran Premio della Montagna te verdienen. Dat is niet het geval bij het *Paardenwald* en de *Grebbeberg*, beide in Rhenen. Dat dorp wilde blijkbaar niet betalen. Fietsstad Houten wel, daar kregen ze zelfs een Traguardo Volante, hoewel die eigenlijk in Schalkwijk lag, aan de overkant van het kanaal. Met een paar gigantische omwegen via Nieuwegein, De Uithof en uiteraard Leidsche Rijn volgt dan pas 52 km later de finish in het *zentrum* van Utrecht.

Voor de Italiaanse liefhebbers geeft de Giro-site nuttige informatie over onze 'Delicatessen': "Overheerlijk zijn de zoetigheden op basis van melk, boter en specerijen, vooral afkomstig uit Indonesië en Suriname." Over Amsterdam wist men in deze rubriek te melden dat "vooral door de heren de verschillende tabaksoorten uit Nederlands-Indië zeer worden gewaardeerd."

Joost van Waert

ENGELSE ZIEKTE

De RAI heeft last van Engelse ziekte. Niet alleen het peloton maar ook de tv zenders zijn geïnfecteerd door het Engels. Waar renners vroeger Frans of Italiaans moesten leren om mee te mogen rijden is nu steenkolenengels goed genoeg. Zelfs de wielerminnende tv-kijker krijgt van de RAI teksten in het Engels te zien. We lezen 'leaders' en 'head of the bunch' alsof je naar een Duits nagesynchroniseerde western zit te kijken. Staat Berlusconi onder curatele van de Amerikaanse maffia? Waar is de *testa della corsa* gebleven? Waar is de *gruppo completo*? Als ik naar de giro kijk wil ik ook weten dat ik naar een

Italiaanse wedstrijd zit te kijken en niet naar een Disneyland attractie. Rijden de renners in Italië dan gaat het over *gregario*, *battistrada*, *inseguitori*, *ultimo chilometro*. Merkwaaardig genoeg vertaalde de RAI dat laatste niet in het Engels. Niets tegen mondialisering, maar laat niet alles naar McDonalds smaken. Behandel de kijker niet als kleuter die je het gemakkelijk moet maken zodat ie niet gaat denken dat *tête de la course* een heel goede renner is. Zo wordt alles hetzelfde en is niets meer anders of bijzonder. En dan gaat het plotseling mis:

è pericoloso sporgersi!

wielerjargonredacteur : Jan

BOLLETOCHT

Op 25 april verzamelen zich 29 renners op het Ledig Erf voor de jaarlijkse Bollentocht. Ook dit jaar verzorgt Joost de route en handhaaft een strak maar rustig tempo. Helaas mogen we dit keer Het Kopje niet over.

Bart, Bert, Cataldo, Chris, Hans, Henk. Jan, Jan-Maarten, Jeanette, Jeroen, Joost, Jos, Lucas, Luut Wim, Marianne, Michiel, Jan, Otte, Patricia, Paul, Peter, Pieter, Henk, Skip, Riena, Willibrod, Harry, Charles

Een koffiestop in Spaarndam, om het Het Kopje heen, maar wel over de Boulevard met uitzicht op het strand en de geur van de zee en een haringkar.

De Bollen waren weer als vanouds net zo als de pont over de Wijde AA.

DRANK IN DE MAN, VERSTAND IN DE KAN

Na drie Weihenstephaner op het terras floepte het er zomaar uit: “Ja, Jan (*Builtjes, red.*), ik ga mee met Parijs-Roubaix”. Gelukkig sloten de aangeschoten Wim van Wijngaarden en Bart Luijten zich daarbij aan. Dus ik kon die dommigheid delen.

Je hebt geen leven in de fietsclub als je op je schreden terugkeert en dus was de eerste meeting bij Jan (*de Ruiter, red.*) al snel gepland. “Je moet minstens 2000 km in je benen hebben; banden van 25 mm, metalen bidonhouders die je kunt knijpen en kleine bidons, anders stuiteren ze eruit, tape je vingers af tegen de blaren, en pasta stapelen” waren zo enkele gratis adviezen van cracks die deze cyclo al eerder hadden afgelegd. Meewarig blikken werden mij toegeworpen.

En zo geschiedde het dat ik 6 weken de tijd had om mij voor te bereiden op ‘de

Geen start zonder kaderplaatje

hel’. Zou ik Jan (*Builtjes, red.*) nadoen en helemaal stoppen met alcohol? De gedachte van algehele onthouding maakte me chagrijnig en ik besloot tot ‘matigen’.

De eerste testritten werden gepland en tijdens een 140 km rondje gebeurde het: een stekende pijn in de rug, die ondanks veelvuldig sportschoolbezoek en sportmassage niet meer weg wilde. Stress. Ik werd onzeker: was dit wel verstandig? De zondag voor de koers op de Lekdijk kwam ik Michiel (*Galama, red.*) tegen. In een witte

Wie geen pasta lust, kan geen wielrenner zijn

plastic zak op een fiets. Ik dacht dat het een fata morgana was, riep “hoi” en fietste door. Later beseftte ik dat dit gedrag was van een aso die met zichzelf bezig is. Door de nattigheid en de stroeve broek haalde ik mijn billen open. Weer een les: vet je zitvlak in. Vurige rode striemen waren de aanblik in de spiegel. Zinkzalf was de verzachting. En dan die rug... Laatste bezoek aan de sportmasseur die zijn volle gewicht er tegenaan gooide. “ ’t Blijft zwak”, waren zijn laatste woorden.

Het was zover. Mijn door Gianfranco met liefde geprepareerde fiets hing aan een sjoband in het busje. Alsof het zichzelf al ophing voordat het de kasseien op moest. Op de camping vroeg Otte mij: “hoe heb je je voorbereid?” En Paul: “waarom kies jij voor deze rit?” En nu wist ik het: ze twijfelen of ik het wel haal. ’s-Nachts was het zweten en draaien en

Veel leuke foute steentjes

deed ik geen oog dicht, ondanks het regelmatige gesnor van mijn buurman (*ploegleider Galama, red.*). Om middernacht opeens een sms-bericht: “Paps, je kunt ‘t. Je bent mijn held”. Een bericht van Sofie, mijn dochter. Alsof ze wist wat er in mij omging. En vanaf dat moment was de knop om: de dood of Roubaix.

Jan de Ruiter bij de Ravito in Bohain

Na 82 km ‘peddelen’ door het glooiende landschap besloot ik in de buurt van Jan (*Builtjes, red.*) te blijven. Wie bij Jan blijft, haalt het Velodrome. Na 3 stroken kasseien liet ik blijken dat het niet meer stuk kon: “Yes, leuk, die foute steentjes”. De rugpijn was er niet, de billen gleden door het vet. Na 188 km bij de ravito van Beuvry La Foret sprak ik nog met Jan de Ruiter! Jan de Ruiter, na 188 km! Dan ben je goed bezig. De kasseistroken brachten hoofdpijnscheuten; het onweer, de bliksem, wolkbreuken en de modder,

de werkelijke belevenis van de 'hel van het noorden'. Iedere kassei was een vloek, een aanslag op je gestel, maar 'Paps, je kan 't', hield me op de pedalen. En zo stak ik demonstratief richting begeleider Joost van Waert 2 vingers in de neus na beëindiging van de laatste zware kasseistrook 'Carrefour de L'arbre', 2120 m met forse tegenwind. Michiel (*Galama, red.*) applauddisseerde. Oh, wat schaamde ik

Het beroemde restaurant, slechts zelden is het open

Voor de auteur zit de Carrefour de L'arbre er op

mij voor die zondag ervoor. De aankomst in het Velodrome in Roubaix ging gepaard met een onderdrukking van een emotie die mij deed denken aan mijn eerste beklimming van de Mont Ventoux in een tijd van 3 uur op een mountainbike met een tas bananen op de bagagedrager. Janken van binnen, stoer van buiten. Een ervaring rijker, diploma, stempelkaart en fietskaart worden ingelijst en op de WC gehangen.

Dus tips van deze 'crack': gevaarlijk spul, dat Weihenstephaner, fiets Storoni en volg Jan.

Chris Bruijnes

*De strook van St. Python
waar de bidons in het rond vliegen*

LE-deelnemers Parijs-Roubaix 2010:

Veteranen:

Hans, Frank, Robert, Rob Jan en Jan

Nieuwelingen: Gerco, Paul, Chris, Wim en Bart

De mijn van Arenberg

BIKKELLIJST

stand 1 juli 2010

Renner	punten	jaren
Jan Bultjes	7	(00-10)
Janine Mariën	5	(01-07)
Luut van Hoogevest	4	(91-04)
Peter Verhallen	4	(95-07)
Rob Posthouwer	4	(00-10)
Jan de Ruiter	4	(00-10)
Christa de Bruin	4	(01-07)
Hans van Bohemen	3	(01-10)
Mini Kalivianakis	3	(01-07)
Robert van Willigenburg	3	(04-10)
Gerco Meijer	3	(07-10)
Ton Beuving	3	(01-02)
Michiel Galama	2	(01-02)
Annemarie Persijn	2	(01-02)
Frank van Waert	2	(02-10)
Kees Smit	2	(04-06)
Ineke Galama	1	(92)
Jacob v.d. Lagemaat	1	(94)
Bert Both	1	(01)
Rolf Dijksterhuis	1	(01)
Jan Maarten Persijn	1	(01)
Rodrick de Munnik	1	(02)
Bert Slomp	1	(02)
Joost van Waert	1	(02-08)
Jeroen Wester	1	(02-04)
Henk Stellingwerf	1	(04)
Aad van der Tas	1	(04)
Randy Krattley	1	(06)
Bert Vink	1	(08)
Chris Bruijnes	1	(10)
Bart Luijten	1	(10)
Paul v.d. Nieuwenhuis	1	(10)
Wim van Wijngaarden	1	(10)
Fiets Kees Vreeken	0.5	(02)

Bikkelpunten toekenning

Parijs-Roubaix	1
Trondheim-Oslo	1
Zeuren over 'hel van Leersum'	-1
Parijs-Brest-Parijs	2
Bordeaux-Parijs	1

INTERVIEW: JANINE MARIËN

FIETSEN IS MAAR BIJZAAK

Op bezoek bij Janine. Grote bellen met rode wijn staan op de tuintafel. Een mooie zomeravond in Westbroek. In Westbroek? Ja, in Westbroek want Janine en Rob passen op het huis van Frank en Yvonne die met vakantie zijn. Daarom fietste de redactie net als in januari door de winderige polder, maar dit keer bij een temperatuur die minstens 35 graden hoger was.

heb toen op de Redoute moeten lopen, maar ik heb LBL natuurlijk wel uitgereden (in 12 uur). In 2000 ging ik mee naar de Dolomieten. Bovenop de Fedaia heb ik besloten een nieuwe fiets te kopen. In die periode heb ik ook o.a. Mini en Christa leren kennen. In 2001 heb ik Trondheim-Oslo gereden (samen met 13 andere Ledigerfers). Voordat ik vanaf 1999 steeds meer ging fietsen deed ik helemaal niet

We hoeven Janine weinig vragen te stellen. Ze steekt zelf gelijk van wal:

“Ik was bij de oprichting van de club in 1994. Ik kwam bij de club via Frank Wester, daar waren Rob en ik toen al heel lang mee bevriend en ook Jelle Scharringa is een zeer oude bekende van mij. Ik had toen al een racefiets. Een Snel-fiets, met commandeurs en 5 versnellingen. Op de zondag van de oprichting regende het en ging het niet door. De zondag daarop tijdens het allereerste clubbrondje hing ik samen met Jelle de hele tijd aan het elastiek. Dat vond ik niks. Ik was een vakantiefietsers, geen wielrenster. Ik ben toen ook nooit meer meegereden maar ik bleef wel lid of beter gezegd donateur. In 1999 ben ik overgehaald door Michiel Galama LBL te fietsen. Er was een startbewijs over. Het was een leuk fietsweekend, ik vond vooral de club gezellig! Ik reed nog steeds op die oude Snel-fiets en

zoveel aan sport. Eén uurtje badmintonnen en daarna uren in de kroeg hangen. Ik rij niet heel hard, maar ik kan het wel heel lang volhouden. De kick is dat mijn lijf dat allemaal kan. Tijdens Parijs-Brest-Parijs kwam daar ook nog de mentale kwestie bij. En weet je, ik voel me er ook gewoon heel prettig bij. Inmiddels ben ik natuurlijk verslaafd aan endorfine. Als ik een dag niks doe dan voel ik me al niet lekker. Dit jaar heb ik voor de 10de keer op rij Randje Utrecht gereden en eind augustus volgt wellicht voor de 10de keer op rij de Criquelion. Sinds de eerste keer is mijn tijd bij de Criq nauwelijks veranderd. Dat was de reden dat ik een aantal jaren geleden iets anders wilde gaan doen. Ik ben toen ook gaan hardlopen om aan run-bike-run wedstrijden mee te doen. Sinds vorig jaar is daar zwemmen bij gekomen, want ik ben nu bezig met triatlon. De borstcrawl heb ik eerst echt moeten leren.

In het begin werd ik zelfs ingehaald door mensen met schoolslag met het hoofd boven water.... Door het hardlopen en zwemmen fiets ik minder. Vorig jaar heb ik twee 1/8 triatlons gedaan, dit jaar al twee 1/4 triatlons. Mijn doel is 1/2 triatlon en een hele marathon. Afgelopen winter heb ik twee halve marathons gelopen, dus een hele moet te doen zijn. Wat ook nog op het programma staat is Parijs-Nice, in 6 dagen, volgend jaar.”

Waarom ben je in 1999 na 5 jaar onderbreking toch weer met de club gaan mee-fietsen?

“Het was vooral door de gezelligheid, de sociale omgeving van de club. Fietsen is voor mij bijzaak. Samen met mensen waar je goed mee kunt opschieten iets gezamenlijks doen, daar gaat het me om. Ik heb altijd veel vrijwilligerswerk gedaan en veel actieve mensen om me heen gehad. Ik vind het heel leuk om dingen te organiseren, maar anderen moeten wel meedoen, dan ben ik vaak één van de voortrekkers. Bij het Ledig Erf heb ik met heel veel plezier jarenlang dingen georganiseerd

maar ik denk dat de club de laatste jaren te groot is geworden. Er fietsen op zondag heel veel mensen mee die geen speciale binding hebben met het Ledig Erf. Het wordt in mijn ogen steeds meer een wilde club waar gewoon hard gefietst wordt. Bovendien zijn er nog maar weinig mensen die initiatieven nemen die de hele club betreffen. Het is natuurlijk de vraag of daar behoefte aan is. Ik denk dus van niet en daardoor voel ik me niet meer zo thuis bij de fietsclub!”

Wat mogen we eigenlijk niet van je weten?

“Ik houd helemaal niet van wielrennen. Ik ben fietser, geen wielrenner. Ik wil wel in een peloton rijden, maar niet nerveus in een wiel hangen. Fietsen betekent voor mij vrijheid. Je moet om je heen kunnen kijken.”

Wil je nog iets kwijt dat je nog niet gezegd hebt?

“Ik wil graag iedereen bedanken die aan de poster heeft meegewerkt. Het is een leuk cadeau dat ik kreeg toen ik afscheid nam als bestuurslid. Ik ben wel benieuwd of iemand (behalve ikzelf) het raadsel heeft opgelost dat Joost en Bert in de poster verwerkt hebben.”

Wie zou je graag zien in het volgende interview?

“Op de poster staat iemand die ik helemaal niet ken: Erik Suik. Dat lijkt me een geschikte kandidaat voor het volgende interview, ik wil graag weten hoe hij tegen de club aankijkt”.

Janine, hartelijk dank voor dit interview.

Inmiddels is het donker geworden. Het is tijd om terug te fietsen naar Utrecht. Rob heeft

naar de tv zitten kijken. De avondetappe van Mart Smeets is net afgelopen zodat we onder begeleiding van de aanzwellende Dalida-muziek en enigszins aangeschoten door de rode wijn de donkere polder induiken.

Jan en Patricia

Leuke dingen organiseren: als bestuurslid, als redactielid, als lid van de tijdritlemmismissie, want dat fietsen is maar bijzaak

Deze poster is op de website van de fietsclub te downloaden (16Mb).
 Geschikt om als 40x60 cm poster te laten afdrukken (bv. bij de Hema)

Fietsclub Ledig Erf

LEDIG ERF

Utrecht, maart 2010.

SNEEUW, HAGEL EN NOG MEER REGEN

Met een mix van Ledigerfers, Nachtegalen en anderen hadden wij besloten om dit jaar de La Morzine Vallée d'Aulps te fietsen, een cyclo op 20 juni rondom Morzine van ongeveer 155 km en 3800 hoogtemeters.

In de week voor onze fietsvakantie gaven de verschillende weersites al aan dat het weer in de Franse Alpen niet best zou zijn. We bleven echter goede hoop houden, want er was telkens wel een optimist die een weersite vond, die voorspelde dat het toch heel redelijk weer zou worden. Niet dus. De sites die elke dag 80 to 90% kans op regen voorspelden, kregen uiteindelijk toch gelijk. Toch was het begin nog veelbelovend. Frank (van Waert), Charles, Hein-Jan, Jeanette en Marlien, die op zondag een eerste rondje fietsten met maar liefst 3 cols, kregen het zelfs zo warm, dat ze bij een rustpauze de schaduw moesten opzoeken. De volgende dag, toen Ber, Patricia en ik inmiddels ook waren aangekomen, was het aanvankelijk ook nog lekker fietsweer. Nadat we de col de Croix-de-Fry en de Aravis had-

den bedwongen, was het nog zulk mooi weer, dat Ber en Patricia ook de col de la Colombière nog opgingen, terwijl de rest in het café naar Nederland-Denemarken keek. Op het moment dat ze vertrokken, waren de donkere regenwolken, die ons al de hele week waren beloofd, echter al zichtbaar. En ja hoor, terwijl Ber en Patricia in het restaurant op de col zaten, barstte het noodweer los. De wedstrijd van Nederland was inmiddels gespeeld en het leek Frank geen goed idee als ze in dat weer zouden afdalen. Hij reed daarom met de auto de col op om de twee diehards weer veilig en droog beneden te brengen. Wat een service! 's- Avonds kwamen ook Michiel (Deylius) en Riëna aan en was onze ploeg compleet.

De volgende ochtend werden we wakker terwijl de regen op onze tenten tikte. Gelukkig werd het droog in de loop van de ochtend en we fietsten een rondje over de onbekende, maar zeer steile col des Glières. Ondanks de dreigende lucht, hielden we het nagenoeg droog. 's- Avonds hielden we hoop dat het de rest van de week ook redelijk weer

Droog maar wel steil: de col des Glières

zou blijven, hetgeen ondersteund werd door onbetrouwbare weersites. Ber had er weer zo eentje gevonden: Accu-Weather voorspelde voor de volgende dag 22 graden en een onweersbui. Dat leek Hein-Jan, Frank en mij wel redelijk weer om een rondje om het meer van Annecy te maken en de Crêt de Chatillon te beklimmen. Dat hebben we geweten. In de aanloop naar Annecy viel de eerste regen al. Vlak

Met een luifel hou je het droog op de camping

voor Annecy brak mijn derailleurkabel, maar in een soort Perry Sport-zaak werd er snel en vakkundig een nieuwe kabel gemonteerd. Konden we meteen even opdrogen. Volgens mij vond die monteur het wel leuk om dat snel even in orde te maken, want ik hoefde alleen maar de kosten van de kabel te betalen en geen arbeidsloon. Of zou hij medelijden hebben gehad met die 2 verzopen Nederlanders, die ook nog het voornemen hadden om in de regen de Crêt de Chatillon te gaan beklimmen? Die klim deden we inderdaad in de stromende regen. Gelukkig werd het droog, toen we boven waren, maar nat en doorweekt afdalen is toch geen pretje. Beneden zochten we een café om weer een beetje op temperatuur te komen. Dat lukte nog niet erg en ik vroeg aan de eigenaresse of de kachel niet aan kon, maar dat bleek hartje zomer toch wat te veel gevraagd. Deze meest regenachtige dag van de week hadden we ook uitgekozen om weer eens zelf te koken. Hoe weten we het zo te plannen? Niettemin

was het erg gezellig onder de luifel van Patricia, waar we met zijn allen goed onder konden schuilen. En dankzij een warme douche en een heerlijke maaltijdsoep, bereid door Jeanette en Marlien, knapte iedereen weer een beetje op.

Het wordt wat eentonig, maar ook de volgende dag leverde weer een nat pak op. Hein-Jan, Frank en ik werden boven op de col de Colombière overvallen door een hoosbui, die niet meer op leek te houden. En deze keer was er geen 'taxi' beschikbaar die ons op kon halen (de rest fietste een ander rondje). Omdat de regen na een half uur nog steeds even hard naar beneden kwam, besloten we toch maar af te dalen. Dat was een verschrikking: regen van een paar graden boven nul op je blote benen, terwijl je met een vaartje van 40 km/u naar beneden suist, voelt aan alsof je je in een vriescel bevindt. Hein-Jan reed in de afdaling ook nog lek, maar omdat het te koud en nat was om een bandje te gaan wisselen reed

hij maar door. Slippend door de bochten is hij gelukkig met nog een heel klein beetje lucht in zijn band toch goed beneden op de camping aangekomen. Terug op de camping ging ik zo snel mogelijk douchen. Nog steeds bibberend stapte ik onder de hete douche. Tenminste, dat dacht ik.... Uitgerekend op dat moment leek iemand te hebben bedacht, dat er nog wel wat aan energiebesparing kon worden gedaan en kwam er niet meer dan wat lauw water uit de douche. Hoe ik die dag toch nog op temperatuur ben gekomen, weet ik eigenlijk niet meer.

De dag voor de cyclo verkasten we naar een kleine camping vlakbij Morzine. 's-Middags keken we in een Engelse pub in Morzine naar Nederland-Japan. Het café hing vol met tv's waarop behalve de voetbalwedstrijd ook een rugbywedstrijd en de paardenraces van Ascot werden uitgezonden. Dus op de momenten dat het voetbal niet interessant was, hoefde je maar even opzij te kijken om wel een

leuke wedstrijd te zien. Ondertussen kwam de regen weer met bakken uit de lucht vallen. Eén en ander was voldoende reden om te bespreken of we de cyclo waar we eigenlijk voor waren gekomen wel zullen gaan rijden. Uiteindelijk besloten we dat toch wel te doen, geholpen door de weersvoorspelling, die beloofde dat het zondag droog zou blijven. Uiteraard bleek ook die voorspelling achteraf niet uit te komen. De voorspelling die wel uitkwam is dat het zondag verre-weg de koudste dag van de week zou worden: maximaal 12 graden in het dal. Ik probeer er niet aan te denken hoe koud het dan boven op de cols zal zijn. Charles heeft inmiddels al besloten om zijn afgetrainde lichaam niet aan deze barre weersomstandigheden bloot te stellen en ook Marlien behoort op de dag van de cyclo tot onze supporters.

's-Ochtends voor de start was het inderdaad erg koud. Kleumend poseerden we nog snel even voor de groepsfoto.

Winterkleding is ook in de zomer heel handig in de Franse Alpen

*Besturen van de weerberichten
en toch maar inschrijven*

Gelukkig is het droog als we van start gaan en ik ben blij dat we na een paar kilometer al een forse klim krijgen: de Joux Verte. Als ik bijna boven ben zie ik wat wits door de lucht dwarrelen. Inderdaad: sneeuw. Gelukkig niet veel en gelukkig word ik er niet nat van (beter sneeuw dan regen). In de afdaling van de volgende col, de Corbier begint het echter hard te hagelen, gevolgd door nog meer regen. Ik kijk al weer uit naar de volgende klim, de Vernaz, om me weer een beetje warm te kunnen fietsen. In deze klim zie ik Frank ineens voor me fietsen. Boven op de Vernaz is een verzorgingspost, waar we even de tijd nemen om wat te eten en te drinken. Boven op de Joux Plane staat weer een verzorgingspost. (Nou ja, verzorgingspost: een tafel met een paar gedroogde vruchten en een paar flesjes sportdrink). Wel heb ik bewondering voor de man die daar al de hele dag in de kou staat. Hij vertelt dat het op de col 2 graden boven nul is! Gelukkig is het droog en dat blijft het ook in de afdaling. Vlak voor de finish moeten we nog 2 km klimmen en die gaan behoorlijk moeizaam. Maar ik haal de

finish met een tijd die ruim voldoende is voor een 'gouden' diploma. Vlak na mij komt ook Frank binnen, ook in een gouden tijd. Bij de finish staan Charles en Marlien ons op te wachten. Ook Patricia is er al. Zij is door de organisatie de korte route opgestuurd, terwijl ze toch ook de lange afstand had willen fietsen. Achteraf blijken meer deelnemers slachtoffer te zijn geworden van de briljante wijze waarop de organisatie de splitsing van de korte en lange afstand (niet) had aangegeven. Niet lang na Frank en mij komt ook Ber binnen, helaas 27 seconden te laat voor 'goud'! En dan te bedenken dat hij vlak na de start nog even naar de camping is gefietst om zijn bril uit de tent op te halen, dat hij vlak voor de finish nog even is gestopt om te plassen, dat er in de route ook nog een omleiding zat, waardoor de route 8 km langer werd en waarvoor de organisatie niet de moeite had genomen om de limiettijden te corrigeren.... Omdat

Eerste prijs: een beker!

het ook bij de finish weer erg koud was, blijven we daar niet wachten tot iedereen binnen is, maar dalen we snel af naar de camping voor een warme douche. Al snel komen we Michiel tegen die helaas een slechte dag had. Zijn benen voelden niet goed vandaag en voor hem was het behoorlijk afzien. Hein-Jan, Jeanette en Riena hebben wel goed gereden. Zo goed zelfs dat Jeanette en Riena zelfs de 1e, resp. 3e prijs in hun klasse hebben gehaald en allebei een gigantische beker en di-

verse prijzen konden ophalen. Daarna kon de dag natuurlijk helemaal niet meer stuk. De winnaressen gingen uitgebreid op de foto met hun trofee.

Ondanks het vele slechte weer was het een erg gezellige week en zeker voor herhaling vatbaar. En één ding staat vast: we hebben volgende keer ongetwijfeld beter weer, want slechter kan niet.

Luut

Uitslagen Morzine 155 km

91	Luut van Hoogevest	07:45:09
92	Frank van Waert	07:46:17
110	Ber Dölle	08:17:27
115	Michiel Deylius	08:35:05
122	Jeanette Aalders	08:45:37
126	Riena Tienkamp	08:58:08
136	Hein-Jan Hagen	09:34:22
DNF	Patricia Breshamer	-----

Tijd winnaar: 05:27:55 Gefinished: 141

CHAPEAU OP DE JOUX PLANE

Het hoogtepunt van de cyclo: de Joux Plane. Ik had onbedoeld een deel van de route gemist en reed een kortere afstand. Hierdoor kwam ik die dag vrij vroeg aan de voet van de beklimming. Een mooie klim waar je aan het einde van de cyclo alles uit de kast moet halen. Het was inmiddels mooi weer geworden en ik reed in een rustig tempo naar boven. Onderweg werd ik ingehaald door de snelle jongens: goed gesoigneerd, mooi materiaal. Ze begroeten me vriendelijk en kijken nieuwsgierig en met enige verbazing naar mijn startnummer voor op de fiets. Ja, ik behoorde kennelijk toch tot

de deelnemers van de cyclo... Chapeau! en andere lofuitingen nam ik in ontvangst, terwijl ik me ook wat ongemakkelijk voelde. Ten slotte had ik normaal gesproken niet in dit deelnemersveld gereden. Opeens kreeg ik een duwtje in de rug. Niet figuurlijk, maar letterlijk! Dacht eerst nog dat het een grapje was van één van ons, maar ik keek in de ogen van onbekende Fransman! Met stomheid geslagen wist ik niets uit te brengen. Later kon ik er wel om lachen, ik ga vaker meedoen aan Franse cyclo's!

Patricia

LE GRAND DÉPART À ROTTERDAM

Giro kijken, Tour kijken, bijna teveel van het goede in één seizoen. Als wielervriend ben je natuurlijk wel van de partij. Veel publiek en 197 renners aan de start, maar voor sommigen is Parijs veel te ver.

Een kleine impressie van de proloog met foto's van Laurens en Patricia.

KLAAR VOOR EEN ELEKTRO-TOUR DE FRANCE?

Onlangs werd ik op een helling in de buurt van Spa ruimschoots voorbij gefietst door een dame op leeftijd. Schijnbaar moeiteloos trapte zij de achtprocentshelling onder zich vandaan. Gelukkig zag ik nog net de elektromotor in haar achterwiel zitten, anders had ik waarschijnlijk meteen mijn racefiets in de tuin begraven, in navolging van Tourrenner Pierre Brambilla.

Eind mei was er een hoop te doen over de Gruber Assist, het hulpmotortje waaraan Fabian Cancellara zijn overwinningen in Vlaanderen en Roubaix te danken zou hebben. Eigenlijk is het natuurlijk een hele logische ontwikkeling. Een profrenner heeft tegenwoordig helemaal geen positieve dopingtest meer nodig om geschorst te worden. Afwijkende bloedwaarden zijn al genoeg om hem in de WW te doen belanden. Wat doe je dan: laat die renner maar naturel koersen en voer zijn koersfiets op. De basistechniek was er al, nu alleen nog een Oostenrijkse Willy Wortel die het inbouwt in een racefiets. De motor kan vanuit de zitbuis rechtstreeks op het bracket worden aangesloten, de accu's worden in de voorbuis gestopt, en voor de bediening heeft Campagnolo al jaren geleden een zogenaamd 'loos' knopje op de rem-schakelgreep gereserveerd. Het nadeel van de twee extra kilootjes wordt opgevangen door de fiets pas in te zetten als ie echt nodig is. Matti Breschel in de Dwars door Vlaanderen, Andy Schleck vorig jaar in L-B-L en begin april dus tweemaal Cancellara. Allemaal renners uit de stal van Bjarne Riis. Die was zijn tijd altijd al vooruit. TV-verslaggever Davide Cassani, de oud-renner die een paar jaar

geleden ook Michael Rasmussen aan de schandpaal bracht, was de bringer van het slechte nieuws voor de Saxo-mannen. In een YouTube-filmpje laat hij het hele zaakje duidelijk zien.

Cancellara 'schakelt' op De Muur

In de burgermaatschappij is iemand onschuldig tot het tegendeel is bewezen, maar in de wielwereld is indirecte bewijsvoering al genoeg om koppen te laten rollen. En dat soort bewijzen waren er genoeg, zeker in de Ronde van Vlaanderen: eerst een onnodige fietswissel ("probleem met de wielen"), dan in no time terug bij de koplopers om meteen op de Molenberg een eerste keer te demarreren, gevolgd door de 'zittende versnelling' op de Muur van Geraardsbergen. Ik herinner me een oprecht verbaasde Tom Boonen, direct na de finish: "Hij ging op de Muur dat bochtje om en een paar tellen

Het gewraakte draadje aan de fiets van A.B.

later lag hij al honderd meter voor!” Ook de beelden uit Parijs-Roubaix liegen er niet om. Als Boonen achterin de kopgroep even zit te eten krijgt Cancellara vanuit de volgauto het teken om gas te geven. En als een streep rijdt hij bij de complete groep weg. Flecha: “In Dwars door Vlaanderen hebben we met drie man vol achter Breschel aangereden, maar we verloren alleen maar terrein.”

In het peloton en ook bij de UCI waart het verhaal over het hulpmotortje al enkele jaren rond, maar de UCI kan of wil er niets aan doen. Een boze ploegleider Riis noemde het hele verhaal onzin, maar trok zijn team op het laatste moment wel terug uit de Ster Elektrotroer. Wielertoerist Paul Windey (55) gelooft heilig in het Oostenrijkse systeem. Hij was een van de eerste Belgen die zijn koersfiets ermee uitrustte. “Ik fiets er zo’n zes kilometer per uur

sneller mee: zalig. Vroeger was het afzien om bij te blijven, nu neem ik wel eens de kop. Maar iedereen in de groep weet dat ik zo’n motortje heb.”

Tom Boonen’s Quick Step ploeg “zit verveeld met het hele verhaal”. “Als het waar is, zijn Tom twee klassiekers ontnomen, en als het niet waar is, is het imago van de grote kampioen Cancellara ten onrechte besmeurd.” Opmerkelijk genoeg vertelt Quick Step mecaniciens Jean-Marc Vandenberghe dat hij het systeem ook al eens getest heeft. “Het resultaat was indrukwekkend.” Ook Johan Museeuw liet zijn scepsis varen nadat hij er een keer de Oude Kwaremont mee was opgevlamd. We hebben bij het Ledig Erf een steekproef genomen, maar de Canyon van fietskoerier A. B. was de enige fiets die er verdacht uitzag (zie foto).

Joost van Waert

http://www.youtube.com/watch?v=8NdI3ARuvVE&feature=player_embedded#!

HARRY'S HANDIGE FIETSTIPS

FIETS KOPEN? MAAR DAN!

Tallose boeken zijn er te koop over De Fiets. Waar moet je op letten bij aanschaf en gebruik? Eén van de beste uitgaven voor de sportieve fietser (beginner en zo) is m.i. de uitgave 'Start', een speciale uitgave van het blad Fiets. Wat staat erin? Het kopen van een fiets (race en ATB), welke maat, het afstellen, onderhoud (schoonmaken en smeren etc.), kleine vervangende reparaties zoals banden verwisselen, remblokjes vervangen en nog veel meer. Men legt het heel begrijpelijk uit. Voor de prijs van een goed

glas bier heb je het blad snel in huis. Meestal komt er elk jaar een nieuwe versie uit, vanwege de technische ontwikkelingen en het 'voortschrijdend inzicht'. Ik zou zeggen: lees het en doe er je voordeel mee. En: onze club kent voldoende mensen die je graag willen helpen met je vragen en de praktijk.

'Start', 4,95 euro, te bestellen bij www.fiets.nl/bestel.asp en dan 'Fiets special Start 2010' aankruisen. Ook in sommige winkels te koop.

Harry van Mechelen

NIEUWE INSCHRIJFREGELING

PARIJS-BREST-PARIJS

Van onze correspondenten Erwin en Margriet in de Auvergne.

Via het blad van de FFCT (de "Franse NTFU") vernamen wij dat Parijs-Brest-Parijs 2011 een limiet aan het aantal deelnemers gaat stellen. Inschrijvingen zullen worden behandeld op volgorde van datum van inschrijving. Echter: diegenen die in 2010 een (erkende) langeafstandstocht van 200, 300, 400, 600 of

1000 km voltooiën mogen eerder inschrijven. Hoe langer de afstand, hoe eerder je mag inschrijven. Deze ritten tellen niet mee als kwalificatie voor deelname, dat moet nog steeds in het jaar zelf.

Zie ook <http://www.paris-brest-paris.org/> (comment s'inscrire/how to register).

ODE AAN JOERI

*Wie maakt dat ik niets meer lust
Wie verstoort mijn zondagsrust
Ja, dat is Joeri, ja dat is Joeri
Waarom doe ik alles fout
Ben ik warm of soms ook koud
dat komt door Joeri,
dat komt door Joeri*

*Joeri is mijn ideaal
Lichte fiets en geniaal
Mooie ogen, donker haar
Slank en knap en 30 jaar*

*Joeri vindt de meisjes dom
Kijkt nooit eens een keertje om
Want zo is Joeri, want zo is Joeri*

*Joeri rijdt meestal vooraan
Ik ben nooit zo snel gegaan
Maar als hij dan eens naar mij keek
Dan was ik vast totaal van streek
Want dat doet Joeri, want dat doet Joeri
Joeri, Joeri zie je niet
dat ik ziek ben van verdriet
Joeri, ik ben verliefd!*

LITERATUURRUBRIEK (WIELERGESCHIEDENIS)
'HET ROERIGE LEVEN VAN ALFONSINA STRADA'

DOOR PAOLO FACCHINETTI

VAN 'DUIVEL IN ROK' TOT
'KONINGIN VAN DE PEDALEN'

De Giro is een mannenbolwerk. In strakke felgekleurde kleding met gladgeschoren benen vechten ze om de roze trui. Toch is er in de geschiedenis van de Giro een vrouwelijke deelnemster geweest. Haar naam is Alfonsina Strada. Een vrouw met passie voor wielrennen, lak aan de heersende moraal en aan alles wat in die tijd in Italië gepast was. In 1924 eindigde ze in de eerste acht etappes als laatste en in de daaropvolgende buiten tijd. Toch reed zij de resterende drie etappes buiten mededinging mee om met anderen in Milaan aan te komen. Tegen de wil van haar ouders stapte Alfonsina als kind op de fiets van haar vader. Ze genoot van de snelheid en was bezeten van racen. Haar familie noemde haar 'de zottin' en in het dorp stond ze bekend als 'de duivel in een rokje'. Later nam ze deel aan koersen en kon het tempo van mannen niet bijhouden, ze reed altijd in één van de laatste posities, maar gaf nooit op. Ook al finishte ze met een aantal uren achterstand op de eersten, ze kwam altijd trots over de streep. Tijdens haar wielercarrière stonden bij de finish altijd mensen te wachten om voor haar te klappen en haar aan te moedigen of om haar juist te beledigen. Een groter contrast was bijna niet denkbaar: een vrouw met een enorme kanten onderbroek onder haar enkelange rok of een vrouw in een wielrenbroek met blote benen! Door de oorlog had de Gazzetta dello Sport in 1917 de grootste moeite om het deelnemersveld bij elkaar te krijgen. Alfonsina pakte deze kans en nam deel aan de Ronde van Lombardije. Ook in 1924 waren er problemen om de Giro te organiseren. Over

de deelname van een vrouw was niet iedereen het eens: reduceert de deelname van een vrouw de Giro niet tot een schertsvertoning? Alfonsina ontdekte dat ze stond ingeschreven als Alfonsino. Men wist geen raad met haar vrouwelijkheid. Na afloop mocht ze als laatste douchen en met een beetje geluk werd ze als laatste 's avonds gemasseerd (als er al een masseur bereid was om haar te masseren...). Haar doorzettingsvermogen dwong uiteindelijk respect af bij haar mannelijke collega's. Ze werd 'one of the guys'. Mensen kwamen speciaal voor haar naar de koersen kijken en er werden volop weddenschappen afgesloten. De etappes waren loodzwaar en er was een moment waarop ze besloot om af te stappen. Ze had zich naar het station laten brengen. Daar stond een grote groep sympathisanten die haar smeekten om in de koers te blijven. Het verhaal wil dat de stationschef haar op een toon die geen tegenspraak dulde had gezegd: "Mevrouw, er rijden geen treinen voor u....!" Ze werd bejubeld als 'de koningin van de pedalen' en bereikte uiteindelijk Milaan.

Literatuurredactrice Patricia

NIEUWE KLASSIEKERS (DEEL 5)

BUSH CLASSIC, HENEGOUWEN

De tijden zijn veranderd. Lang stonden klassiekers als Luik – Bastenaken – Luik, Amstel Gold Race en Limburgs Mooiste hoog genoteerd bij het Ledig Erf Peloton. Maar deze tochten zijn verworpen tot een ware hype.

Bij de laatste Amstel Gold werden de deelnemers onderaan de Keutenberg tegengehouden en pas na een kwartier mochten de deelnemers groepsgewijs naar boven. Na 10 meter stond je al stil want de deelnemers voor je kregen de pedalen niet meer rond en dat werd dus lopen. Bovendien is deze tocht verworpen tot een commercieel evenement: de prijs om 250 kilometer heuvelop te fietsen is inmiddels 30 euro.

Ons geachte redactielid Jan Bultjes zag de bui een paar jaar geleden al hangen en zocht naar alternatieven. Onbeduidende plaatsen kwamen op de kaart

te staan. Dit keer zochten 7 mannen en 1 vrouw (hulde Patricia!) op de kaart naar Pipaix. U leest het goed: Pipaix. Daar staat een brouwerij en naast de brouwerij een grote witte tent. Daar was de start van de Bush Classic, die op 22 mei jongstleden verreden werd. De tocht is niet zoals sommige dachten, vernoemd naar George W. Wel naar één van de oudste biermerken van België! Het plaatsje ligt vlak bij Tournai, waar Jos, de man met de eeuwige jeugd, een plekje had geregeld in de herberg.

De Bush Classic wordt net als het bier door traditie in ere gehouden. De prijs om

De eeuwige jeugd wacht op ons aan de andere kant van de heuvels

deel te nemen is al jaren 3 euro en 50 cent (voor de 150 km, 5 euro voor de 180 km, red.). Daarvoor heb je een goed bewegwijzerde route en vier verzorgingsposten en natuurlijk de onvermijdelijke tombola na afloop. We besloten

De Bush brouwerij heeft trouwe klanten

op de dag van de tocht vroeg te vertrekken. Dat had een reden. Er was keuze tussen maar liefst vier afstanden. De paar honderd mensen die mee zouden doen, zouden dus al snel in het wijdsse landschap oplossen. Om op de langste afstand, 180 km, nog een paar andere fietsers tegen te komen leek het wijs om vroeg aan de start te staan.

Voor Jan Bultjes, Chris Bruijnes en Wim van Wijngaarden was deze Classic de ideale voorbereiding op hun hoogtepunt van het jaar: Parijs-Roubaix. Na de start trokken we tot en met de tweede Ravito de Vlaamse Ardennen in, zonder overigens de klassieke hellingen te bestijgen. We reden wel langs de voet van de Kluisberg, de Eikenberg en de Koppenberg maar lieten de hellingen links liggen. We zagen hele groepen over de kasseien omhoog rijden. De Bush Classic zocht onbekende hellingen op waarvan ik de naam niet eens meer weet en die alleen door de lokale fietsclub te vinden zijn. Een

verademing. En natuurlijk troffen we hier toch een onvervalste kasseienstrook.

Na de Vlaamse Ardennen koersten we richting Roubaix. Het landschap rond Roubaix is mooi van lelijkheid. Maar alles werd goedgeemaakt door de derde verzorgingspost die in het Velodrome van Roubaix was neergezet!

Niet alleen voor de Roubaixgangers was de tocht een testcase. Ook werd met belangstelling gekeken naar Joost van Waert. Hij introduceerde zijn nieuwe vouwfietst in deze Classic. Jarenlang reed Joost op zijn Bike Friday totdat stuur, zadel en velgen het begaven. Nu rijdt hij op een Birdy met Rohloff-naaf, een unicum bij fietsclub Ledig Erf! Of Joost een trendsetter is met deze ontwikkeling waag ik te betwijfelen, maar de toekomst zal het leren. Hij reed de 150 kilometer, maar dat had niet met zijn fiets te maken.

Het was goed toeven na afloop

De dag na de Bush Classic, toen wij alweer op het Erf present waren, reed Joost samen met Otte met straffe tegenwind vanuit Tournai naar Vlissingen, waarschijnlijk met Bush-bier in zijn zadel-tas.

Henk Stellingwerf

Fashion & Attraction

Wielrensters en wielrenners in badkleding, hoe zien ze eruit?

We zijn op zoek naar foto's en verhalen van Ledigerfers in zwembroek, badpak en bikini. Hoe is de reactie van de medebadgasten? Veroorzaakt de scherpe scheiding tussen bruin en wit op armen en benen bewondering, verbazing, afgrijzen of slechts bulderend gelach? We

kijken uit naar fraaie foto's van Ledig Erf Zomerbruin van dames en heren en spannende avonturen op het strand en in het zwembad. De redactie staat garant voor discretie en anonimiteit.

Fashion redactie

De foto links: geen wielrenbenen, de foto rechts: een triatlonbenen en veel te egaal bruin.

SCHURENDE SCHAKELS

Otte's roddelhoek

* Het is altijd handig om de redactie bij de opening te betrekken.

* Prangende vraag: levert een zwangere wielrenster meer op bij een transfer?

* Wanneer je 'door de duivel bent bezeten', helpt daar geen lieve moeder bij (Landis).

* Als de contributie in 2011 weer niet wordt verhoogd, weten we dat de penningmeester goed heeft onderhandeld over die twee transfers.

* Gesignaleerd in de provincie: eenzame A'damse LE-renner op terras Amerongen (met kilo kersen!).

* In de Harry's fietsrubriek volgende keer hoe je vastgekoekte Noordfranse kasseienklei van je fiets moet bikken.

* Fietsclub Ledig Erf verliest geen wilde haren, maar krijgt er steeds meer bij.

* We hadden altijd al het idee dat een aantal A's met zo'n handig klein motortje reden.

OPEN OOG

“Zeg Joost, er komen op die lange fietstochten door de vrije natuur zeker wel eens bijzondere dieren op je weg?” “Eh.... dieren!?! Ja, nu je het zegt.”

This marten has passed on. It's expired!

This mole is no more. It has ceased to be!

This lizard has gone to meet its maker!

This is a late frog. It's a stiff!

This snake is bereft of life!

This is an ex-parrot!

